

delse mod sin Forgænger som Indenrigsminister, der var Ordfører for den fuldkomne Godkendelse af de Beregninger, der fandt Sted. Men alt dette gør han blot for at finde et Fortilfælde. Det er den særegne Maade, hvorpaa man argumenterer. Hvis det paavises, at en eller anden Ting er urigtig her, siger man: men der har tidligere ved noget, du har været med til at gøre, ogsaa været Mangler, derfor gør det ikke saa meget, at der er Mangler her. Den naturlige Argumentering maa være denne: Nu vel, der har været Mangler før, ethvert Menneske kan erkende, at der kan begaa Fejl, og det er ingen Begrundelse for nye Fejl.

Men dertil kommer, at alt det, den højtærede Indenrigsminister fører frem vedrørende Valgberegningen i 1918, og det, som hans her foreslaaede Lov udsætter Indenrigsministeriet og Folketinget for, kan overhovedet slet ikke sammenlignes. Det skal jeg nu gøre opmærksom paa. I § 42 i Ministerens Forslag staar først Hovedregelen. Der staar: „Med det mindste af de saaledes udfundne Stemmegennemsnit deles Stemmetallene for de øvrige Partier, og ved denne Beregning udfindes, hvor mange Mandater hvert Parti i Forhold til sit Stemmetal har Krav paa for at opnaa samme Repræsentation som Partiet med det mindste Stemmegennemsnit.“ Ved denne Beregning udfindes, hvor mange Mandater hvert Parti i Forhold til sit Stemmetal *har Krav paa*. Det er den første Bestemmelse. Derved er der regnet ud, hvor mange Mandater hvert Parti har Krav paa. Saa staar der i Punkt c. i samme Paragraf: „Naar det saaledes er udfundet, hvor mange Mandater Partierne i Forhold til Stemmetal er berettigede til, fradrager man for hvert Parti det Antal Mandater, som Partiet har opnaaet ved Kredsvalgene, og saaledes afgøres det, hvor mange Tillægsmandater hvert Parti skal have.“

Hvis det Tilfælde, jeg nævnte, indtraf, vilde den første Beregning give, at der skulde være i alt at fordele 174 Tillægsmandater, og i Henhold til Punkt c. i § 42 skulde det derefter *afgøres*, hvor mange af disse Tillægsmandater hvert af disse Partier, som ikke havde faaet nok, skulde have. Der staar ikke det, som der burde have staaet, hvis der skulde have været Mulighed for at gaa videre, nemlig: „og saaledes afgøres det, hvor mange Tillægsmandater hvert Parti skal have, saafremt Tillægsmandaterne slaar til, eller hvis de ikke slaar til, da hvor stor Andel hvert Parti skal have i Tillægsmandaterne“.

Det maa der staa, hvis man overhovedet skal kunne gaa videre efter den Bestemmelse, der her er foreslaaet. Men det har Ministeren ikke sat ind, og det af en ganske god Grund; for ved at gøre det vilde han med det samme have henkastet som et Lysglimt paa Lovforslaget, der viste, at det ikke kan holde i alle Tilfælde. Derfor har han taget denne Lyskaster bort og ladet Bestemmelsen lyde paa, at det *afgøres* paa den anførte Maade. Men naar man ved Beregningen er kommet til Fordelingsgrundlaget, og man dernæst skal fordele 71 Mandater mellem Partier, som har Krav paa 174, kan man simpelt hen ikke gøre det. Man bliver standset paa et vilkaarligt Sted, nemlig det, som det Regneskema, som Ministeren omtalte, og som er omtalt i § 43, standser ved.

Nej, Loven har en afgørende Brist. Det hele, der bestemmes i § 42, styrter sammen under visse bestemte Forhold, og man kan overhovedet ikke begynde at gaa videre som fastsat i § 43. Derfor sagde jeg til den højtærede Minister, at der for saadanne Tilfælde burde bestemmes, hvorledes Reduktion skulde finde Sted, og det vil Ministeren ogsaa, naar det en Gang er paavist, blive nødsaget til at gøre; han vil blive nødsaget til at bøje sig overfor et Udvalg af Folketinget og indføje Bestemmelser, som viser, hvorledes Reduktionen skal finde Sted, og de saaledes indføjede Bestemmelser om Reduktionen vil vise, at Manøvrer under visse Omstændigheder kan medføre Fordele for de Partier, som udfører dem. Jeg kan derfor ikke komme til noget andet Resultat efter at have hørt Ministerens lange Tale end det, at han ikke har kunnet bortfjerne nogen af de Anker, som er rettet mod hans System. Ikke en eneste af dem har han kunnet fjerne, idet de har vist sig at ramme ikke blot Udenværkerne, men ogsaa det centrale i Systemet. Jeg maa derfor fastholde, hvad jeg sluttede med forrige Gang, at villige til Forhandling om Forbedringer af det nuværende System og af den tekniske Valgordning er vi, og villige til fortsatte Undersøgelser vedrørende Kombination af Enmandskredse med Forholdstalsvalg er vi ogsaa, men vi tvivler paa, at de overhovedet kan føres videre paa det Grundlag, vi for Tiden er inde paa, og vi er end mere i Tvivl om, at Ministerens Forslag kan danne Grundlag for en saadan Valgordning.

Indenrigsministeren (Kragh): Der er ved de Udtalelser, som nu er fremsat af de ærede Ordførere, ikke kommet noget som helst nyt til Belysning af det Spørgs-